

Tuyển tập Hoa Song Đường 08
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. Mẹ tóc trắng – Cha bạc đầu !
02. Nào ai muốn viết !
03. Anh hùng còn rơi lệ !
04. Bốn bài vừa qua
05. Anh về thăm lại tình quê
06. Em về thăm lại quê xưa
07. Cha về thăm lại quê nhà
08. Mẹ về thăm lại quê nghèo
09. Bài ca Mẹ Việt Nam
10. Bóng Mẹ cuối trời !

Mẹ tóc trắng – Cha bạc đầu !

Mẹ tóc trắng nhìn biển Đông dậy sóng
Cha bạc đầu nhìn núi Thái khói bay
Nhìn quê hương trải nắng tấp mưa dầy
Bao gấm vóc phải đập vùi sương gió

Một đàn con, đứa thế này, thế nọ
Biết sinh con, nhưng không thể sinh lòng
Đạo lý thánh hiền, nhân đức cha ông
Bỏ quên mất, lại chất đầy cặn bã

Vì danh lợi, thi nhau đấu đá
Vì bọ bèo, bôi mặt quét nhau
Còn cày lên cả nùm rún chôn nhau
Thiếu điều, muốn đào mồ Tiên Tổ

Chưa kịp mở lời, đã thì thào to nhỏ
Lại những bài từ thời Bảo Đại, Khang Hy
Lại ngược lên đến thời củ hũ kinh kỳ
Nghe muốn điếc lỗ tai, và nhét đầy tâm trí

Cha biết nói sao, đành ôm đầu bó gối
Mẹ biết nói sao, đành nước mắt tàn khô
Nước mắt Mẹ, ngập cả biển sông, suối lạch, ao hồ
Còn mất Cha, sâu hơn thung lũng, rừng già, núi thăm

Rồi mai kia, Cha có về chín suối

Đến một nọ, Mẹ có lợi suối vàng
Đàn cháu con lại mở hội đàn tràng
Hát vang đội bài ca con hiền cháu thảo

Người Cha Việt Nam ơi, dày cơn áo nã
Người Mẹ Việt Nam ơi, thăm nỗi sầu vương
Nước biển Đông sao rửa sạch bi thương
Đỉnh núi Thái chất chồng thêm tủ nhục

Nhìn trông Mẹ, tại sao tóc trắng
Nhìn trông Cha, tại sao bạc đầu
Phải thế không, Cha Mẹ tôi ơi
Đàn cháu con hãy khẩn thành tạ tội !!!

Tháng 7 – 2008

Mặc Giang

Nào ai muốn viết !

Mẹ tôi mái tóc trắng bay
Một sương hai nắng thân gầy nuôi con
Cha tôi nào nệ hao mòn
Xuống sông tát biển lên non kéo cày
Anh tôi gồng gánh hai vai
Quốc kêu quốc quốc, gia nài gia gia
Chị tôi, như mẹ ấy mà
Hai quê một cảnh đầy đà tháng năm
Em tôi tuổi trẻ bỏ quên
Sớm lao khổ lụy thác ghềnh trăm kha
Còn tôi mang kiếp không nhà
Nửa đời cũng đã mặn mà ngần sương
 Gian truân cho thắm nghề thường
Tóc tang cho thắm đoạn trường phù sinh
Khép hờ cánh cửa nhục vinh
Mở ra đóng lại nã mình cùng ta
Mẹ tôi bóng xế mau qua
Tuyền đài một chuyến đi xa không về
Cha tôi gác mái ước thề
Cuộc đời bỏ lại bên lề thiên thu
Có khi tôi vén mây mù
Tìm cha tìm mẹ âm u rợn hồn
Lặn sâu nỗi nhớ tìm quên
Nào anh nào chị nào em cuối trời
Một đàn cháu chất loì nhoi
Là cốt là nhục nỗi đời mai sau

Dừng chân đứng lại bên cầu
Đầu nguồn cuối ngọn nước trôi lững lờ
Vô tình để rớt vãn thơ
Nhớ ai bắt gặp xin lời dùm nghe
Nào ai muốn viết đâu hè !

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Anh hùng còn rơi lệ !

Xa nhà, ai chẳng nhớ thương
Nhớ nhà, ai chẳng đoạn trường canh thâu
Có nghe sỏi đá kêu đau
Có nghe bãi biển bờ lau xạt xào
Đêm còn le lói vì sao
Trăng còn vọi vọi trên cao băng ngàn
Sông đi hai ngã giăng ngang
Cuối dòng còn đợi trên đàng ra khơi
Người đi, cá lặn biệt hơi
Trùng trùng sóng vỗ biết trời nơi đâu
Bơi lên, ngược nước phủ đầu
Để gì gặp lại nhịp cầu xa xưa
Người đi, như thể gió lùa
Thời gian con đẩy bốn mùa lại qua
Ngày về, cứ thế đi xa
Nhớ thương, cứ thế câu ca tang tình
Tình tang tích tịch tang tình
Cung đàn réo rắt quê mình chìm sâu
Tình tang tích tịch con tàu
Nhà ga đứng lại con tàu chạy đi
Xịch xình phụt khói đen sì
Đường tàu nhỏ lại kinh kỳ xa mơ
Tàu đi, còn có chuyến về
Người đi, gọi gió lê thê bên đàng
Xa nhà, bỏ ngõ âm vang
Nhớ nhà, mây kéo lên ngàn tìm quên
Phương trời cuối nẻo thênh thênh
Trôi về nổi nhớ lênh đênh não lòng
Nhiều khi đem nhớ ra hong
Ám đầu không thấy mà đông lạnh lùng
Cho rằng suy nghĩ mông lung
Xưa nay biết mấy anh hùng lệ rơi !

Tháng 10 – 2008

Mặc Giang

Bốn bài vừa qua

*Anh về thăm lại tình quê, Em về thăm lại quê xưa
Cha về thăm lại quê nhà, Mẹ về thăm lại quê nghèo*

Bốn bài tôi viết vừa qua
Dành cho những kẻ cùng phà qua truông
Cùng xuồng mới thấy thương thương
Khác xuồng chắc cũng vương vương dấu tình
Bước đi trên khắp quê mình
Làng quê hẻo lánh, châu thành phồn hoa
Nơi đâu cũng khói hương nhòa
Nơi đâu cũng có đèn thờ khói bay
Mắt mà hương khói phải cay
Lòng mà chùn xuống phải lay giọt nồng
Nhờ đâu mới có núi sông
Nhờ đâu mới có sử lòng đan thanh
Hương quê thơm ngát trong lành
Nhuộm từ xương thịt tơ mảnh tóc tang
Da vàng máu đỏ đang mang
Dưỡng nuôi thống thiết võ vàn hồn quê
Ba Miền non nước đề huề
Trải bao vạn lý sơn khê não lòng
Đồng vàng thơm lúa trở bông
Đất cây, rạ mục, lưng còng, mồ hôi
Nay mà có những cơ ngơi
Sông dài biển rộng núi đồi đảo xa
Rộng ra khắp nẻo sơn hà
Nuôi từ xương thịt ông cha của mình
Dù em dù chị dù anh
Quyến gia hiện tại thoát vảnh nhiều nhưng
Hỏi thăm dòng họ tông đường
Biết bao người đã góp chương sử dài
Xa hơn, từ thưở phôi thai
Hồng Bàng, Âu Lạc thượng đài Nam ban
Không ai, chẳng họ chẳng hàng
Không ai, khác cội khác nguồn mà ra
Cùng nghe quốc quốc gia gia
Đồng bào đồng bọc đồng là anh em
Thế là trước lạ sau quen
Tiếp tay công sức đáp đền quốc ân
Ân Tổ Quốc, ân tiền nhân
Ân Dân tộc, ân tương lân giống nòi
Quê hương sông núi đắp bồi

Hồn thiêng sông núi người người nhớ ghi.

Tháng 10 – 2008

Mặc Giang

Anh về thăm lại Tình Quê

Anh về thăm lại tình quê
Nghe hồn sông núi vỗ về cảm giao
Mỗi bước đi, một tự hào
Mỗi bước chân, một rạt rào nhớ thương
Làm trai trả nợ núi sông
Hai vai gánh vác tang bồng xưa nay
Lông hồng phát gió tung bay
Chiến bào bạc trắng dấu giày bốn phương
Giang san chông chát cốt xương
Máu đào thấm đượm quê hương xanh màu
Mấy ai chinh chiến bạc đầu
Ly bôi chưa cạn đã châu anh linh
Thẻ bài xóa mất tên anh
Thêm một chiến sĩ vô danh hương thờ
Kể từ mở nước dựng cờ
Bàn thờ Tổ Quốc mịt mờ khói bay
Bao tấc đất, núi sông này
Lũy thừa nhân cộng sâu dày thân trai
Bao ngõ ngách, chôn tuyền đài
Không nơi nào thiếu hình hài chinh nhân
Nơi đâu, anh cũng dẫn thân
Ở đâu, anh cũng dự phần máu xương
Bước đi từng bước trên đường
Lắng lòng, mới thấu đêm trường sương pha
Tại sao tiếng quốc kêu gia
Tại sao tiếng hạc lan xa vọng dài
Hương quê đậm nét phương đài
Hồn quê đậm nét dấu hài trường chinh
Viếng thăm thương lấy quê mình
Chấp tay khấn nguyện đượm tình núi sông.

Tháng 10 – 2008

Mặc Giang

Em về thăm lại Quê Xưa

Em về thăm lại quê xưa
Em nhớ mang máng chứ chưa biết nhiều

Sinh ra không bọc vải điều
Mà bọc khổ rách chất chiu thân nghèo
Nhớ rằng lòng mẹ hắt heo
Tắm thân cô phụ eo sèo nuôi con
Ngày ngày mua gánh bán bưng
Đêm đêm thức giấc xoay lưng mẹ ngồi
Có khi mẹ khóc xa xôi
Con không hiểu thuở đầu đời mẹ ơi
Ngày xưa hỏi mẹ đôi lời
Cha đâu không thấy đơn côi cửa nhà
Mẹ rằng cha đi thật xa
Cha dâng cho nước, cửa nhà cho “Me”
Ve sầu chín khúc ruột se
Đến nay còn nhớ câu vè dân ca
“Thân trai là của quốc gia
Thân gái là của cửa nhà nuôi con
Thân cha gieo đĩnh Thái Sơn
Thân mẹ khung cửa mỗi mòn vọng phu
Vọng phu gọi gió ngàn thu
Mền đơn chiếc bóng mịt mù khóc sương
Nỗi lòng nát cõi tơ vương
Một thân chống đỡ trăm đường xót xa »
Lớn lên con mới hiểu ra
Hèn chi cha đã đi xa không về
Thỉnh thoảng nhìn mẹ ủ ê
Dưa muối mẹ gấp, cá mè cho con
Có khi mẹ quệt lỏi mòn
Từ trong mắt mẹ giọt tròn lăn lăn
Có khi tay áo làm khăn
Mẹ lau thật vội sợ con mẹ buồn
Hèn chi lòng mẹ héo hon
Ít cười ít nói không son không màu
Mẹ em già sớm ốm đau
Theo cha đi xuống chuyến tàu tử sinh
Còn em, mấy chị em mình
Lớn lên mỗi đứa lưu linh lạc loài
Nay về như thể tìm tòi
Chôn nhau cắt rốn cõm còi tuổi thơ
Vậy mà Quê Mẹ đó nghe
Quê Cha đó nhé, tiếng ve trưa hè
La đà chi nữa lá me
Lơ thơ nhánh trúc lữ tre đầu làng
Lòng em vẫn nhớ mênh mang
Nhà quê không có, nén nhang vẫn còn
Mắt em cũng có lỏi mòn
Như mẹ ngày trước giọt tròn chảy quanh

Ngôi bên bãi cỏ xanh xanh
Bóng Cha nhìn Mẹ ngậm vành trăng soi
Kia là nấm mộ Cha ơi
Đây là nấm mộ Mẹ ơi hương mờ
Chìm sâu vào cõi trơ vơ
Thương Cha khóc Mẹ thả bè con cô
Ghé thăm Quê Nội lưng đồi
Nào Cô nào Bác đã ngoài mấy mươi
Ghé thăm Quê Ngoại đôi người
Cậu, Dì cũng đã nụ cười già nua
Chào nghe, tiếng gọi quê xưa
Chào nghe, tình tự gió lùa đêm đông.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Cha về thăm lại Quê Nhà

Cha về thăm lại quê nhà
Trên đôi nạng gỗ yếu già nửa thân
Nửa này gió bụi phong trần
Nửa kia phân mục góp phần quê hương
Bao năm túy ngọa sa trường
Cùng anh em, nhuộm máu xương biên thùy
Mịt mù khói súng tinh kỳ
Đạn bom siêu đẳng còn gì thịt da
Chiến trường sôi động xông pha
Trận địa khủng khiếp nhào ra tuyến đầu
Núi rừng lá thấp chìm sâu
Đèo cao hú gió nhuộm màu dọc ngang
Nửa thân còn lại đang mang
Biết bao đồng đội nát tan mấy lần
Nửa thân còn lại cơ bản
Biết bao đồng đội tẩm thân sao tìm
Suối vàng anh đã ngủ yên
Hương hồn vất vưởng giữa triền núi xanh
Ghi thêm chiến sĩ vô danh
Hương đài tưởng niệm tự thành sử ca
Nay cha về lại thăm nhà
Mấy lần đã bỏ quê nhà ra đi
Khi đi có mẹ tiễn đi
Khi về mẹ đã biệt ly lâu rồi
Khi đi vợ tiễn nghẹn lời
Khi về vợ ngủ biệt khơi đáy mồ
Người thời thiếu phụ khăn khô

Cha thời binh phé thấp nhòa nén hương
Quê nhà không phải hậu phương
Cha con dắt díu tìm đường phó thân
Nay về thêm nữa một lần
Mái đầu bạc trắng phù vân cuối đời
Con nay gần nửa kiếp người
Thì cha đã quá bảy mươi cõi còm
Chống đôi nạng gổ lom khom
Một trời quê cũ mắt mòn kéo mây
Trên đèn tổ quốc khói bay
Dưới đèn cha chống đôi tay lựa lần
Để mà tưởng nhớ tiền nhân
Kính bao thời đại góp phần quê hương
Để mà tưởng nhớ tiếc thương
Oanh oanh liệt liệt đường đường hồn thiêng
Giang sơn trên khắp ba miền
Đời sau thưở trước nối liền lung linh
Nén hương thấm lệ lưu tình
Nén hương cũng để thương hình bóng cha.

Tháng 10 – 2008

Mặc Giang

Mẹ về thăm lại Quê Nghèo

Mẹ về thăm lại quê nghèo
Tám thân của mẹ đặng đeo nhiều điều
Nhìn ra cửa trước tịch liêu
Cửa sau nhìn lại chín chiều ruột đau
Một sương, hai nắng thịt thau
Ba nhà, bốn cửa mắt sâu hoen mờ
Năm canh, sáu khắc đêm mơ
Bảy cay, tám đặng tóc tơ trắng màu
Chín, ra Ái Tử mưa ngâu
Mười, vô Cô Phụ bến tàu biệt ly
Chồng thì rửa mục âm ty
Con thì biên ải một đi không về
Nhà tranh bếp lửa ủ ê
Nhiều khi tro lạnh không nê cháo cơm
Ru con nhỏ dại ngủ yên
Mẹ ngồi thơ thẩn trắng đêm canh dài
Sao hôm rồi đến sao mai
Sao khuya sao sớm sao phai sao mờ
Một tay vá víu đơn cô
Một tay vá víu con thơ tháng ngày

Có khi giọt ngắn giọt dài
Hai bờ khô héo nhẵn chai lồi mòn
Tấm lòng mây lớp héo hon
Tâm can mây lớp mảnh hồn thương đau
Bên Ngoại mặt nước rầu rầu
Bên Nội heo hút mưa ngâu đông hàn
Mẹ nhìn nắm mộ rêu phong
Đưa tay sửa lại bát nhang lên màu
Mẹ nhìn di ảnh thật lâu
Rưng rưng khóe mắt giọt châu hai hàng
Mẹ nhìn nền móng bỏ hoang
Nhà xưa biển mất gió ngàn bay xa
Biết bao người mẹ quê ta
Xin kêu tiếng mẹ của nhà Việt Nam.

Tháng 10 – 2008
Mặc Giang

Bài ca Mẹ Việt Nam

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Đồng bào một bọc một trăm con
Năm mươi theo Mẹ lên rừng núi
Một nửa theo Cha xuống Biển Đông

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một tay nuôi dưỡng cả đàn con
Một tay chống đỡ lo nhà cửa
Gia thất khang trang thật vẹn toàn

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một sương hai nắng mớm non sông
Thân cò lặn lội trên bờ vắng
Nhẹ gánh, chồng đi cứu nước non

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Nữ lưu vùng đất ở phương nam
Đảm đang trinh tiết tròn son sắt
Thùy my nét na vẹn ngọc vàng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Một đời gian khổ, không than van
Một đời lao nhọc, không hờn dỗi
Trăm đắng ngàn cay cũng chẳng màng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Tình thương bát ngát hơn biển Đông
Tấm lòng cao cả hơn trời đất
Nam Bắc Đông Tây, khó sánh bằng

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Vuông tròn cháu cháu với con con
Vẹn toàn hai gánh Nội cùng Ngoại
Tâm vẫn không suy, lực dầu mòn

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Nữ nhi thực đức vốn trời ban
Anh thư tài trí đan thanh sử
Khi cá vàng hoe, khi cá kình

Ta hát ca vang Mẹ Việt Nam
Xứng danh với lá ngọc cành vàng
Thời bình, cơm áo vui nhà cửa
Thời chiến, nếu cần voi trận xung

Ai mà không nhớ Hai Bà Trưng
Bà Triệu giương oai, thét vẫy vùng
Cô Bắc Cô Giang cùng sánh bước
Đời sau thưở trước mãi soi chung

Tấm thân của Mẹ vốn là Tiên
Hễ nữ phải nhi không hậu - tiên
Tuy nữ nhưng nam còn nể mặt
Mẹ hiền muôn thưở vĩnh châu viên

Thế mới hát ca Mẹ Việt Nam
Thanh thanh như quít, ngọt như cam
Như xôi nếp một, đang mùa mới
Như mía đường lau, hạn hán khan

Thế mới hát ca Mẹ Việt Nam
Tay tiên của Mẹ Âu Cơ ban
Vóc tiên của Mẹ soi trời đất
Nhân loại năm châu đâu sánh cùng

Trôi khúc nhịp nhàng ta hát vang
Vỗ tay hòa điệu với cung đàn
Người người nối nhịp cùng nhau hát
Ca hát tung bừng Mẹ Việt Nam.

Tháng 10 – 2008

Mặc Giang

Bóng Mẹ cuối trời

Không biết bây giờ mẹ ở đâu
Con đi tìm mẹ khắp tinh cầu
Chân trời thăm thẳm màu xanh ngát
Góc biển nhạt nhòa phủ bể dâu

Không biết bây giờ mẹ ở đâu
Có nghe một cõi gọi thiên thu
Con đi đến cuối bờ hoang vắng
Bỏ ngõ hư vô chẳng địa đầu

Con nghe có một cõi đi về
Cát bước đi tìm như mộng mơ
Thiên cổ mù mờ không tiếng vọng
Tuyền đài lặng lẽ đứng chờ chờ

Con nghe có một cõi vô thường
Nhưng chẳng thấy ai, lạnh khói hương
Cửa tử bỏ hờ không đóng mở
Dọc đường cỏ dại mọc vương vương

Mẹ đi biên biệt ở nơi nao
Một cõi vô vi là cõi nào
Vũ trụ mệnh mỏng lông lộng quá
Đêm tàn sương lạnh bóng trăng sao

Cánh cửa tử sinh thật lạ lùng
Nhô đầu, đập giữa những lao lung
Ra đi, biệt tích không âm vọng
Lặng lẽ thiên thu đến tận cùng

Con đi tìm Mẹ, biết đâu tìm
Le lói sao trời thấp bóng đêm
Đom đóm lập lòe vờn vũ trụ
Chập chờn bóng mẹ cuối trời quên.

Tháng 11 – 2008

Mặc Giang